

Reményik Sándor

Szita

Egy jóságos tündér kezembe
Adott egy finom kis szitát:
„Az életből mi fényes, drága,
E kis szitán szitáld Te át,
Selyemfövennyé, aranyporrá!”

Azóta lelkemből csak hull, hull,
Mint aranypor, szitál az álom,
Kavics, göröngy, rög fennakad,
Az életet én megszitálom,
Selyemfövennyé, aranyporrá.

Így megvetem hús selyemágyam,
S majd egykoron – ó végső béke! –,
Az életet ha elszitáltam,
Elomlok álom fövenyébe,
Fövennyé, porrá magam is.

Az életemet elszitáltam*(Reményik Sándor után)*

Hogy mennyire sikerült *aranyporrá* szitálnom, azt majd odaát eldöntik. (Az orvosi jóslatokat jócskán túlteljesítve) 78 évem alatt igazán nem lazszáltam el a szitálást, szeretett párom és lányom személyében nagy segítséget is kaptam hozzá, no meg kitartó és cserélődő barátokat.

Elég változatosan boldog és küzdelmes – a végén meg fájdalmas – életem volt, de most sikerült a *létmódváltás*. Ezentúl más módon fogok mások bajain segíteni, és végre megismerem azt a transzcendens (igazán valós?) életet is.

Aki „alkalomhoz illően” akar emlékezni rám, hallgassa meg kedvencemet, Mozart *Requiem*-jét (különösen a *Lacrimosa* tételt), esetleg

alternatívaként Beethoven Holdfény-szonátáját. Az egész életemen elmerengőknek Verditől *A végzet hatalma* nyitányát ajánlom.

Kedveseim! Rólam nem mesélni kell majd, hanem követni, amit jól csináltam, például kapcsolatteremtés, háztartás, empátia, az igazság kimondása, esetetek védelme-támogatása... És tudjátok, hogy „a szeretet szervez”, továbbá „nincs lehetetlen, csak tehetetlen ember”, és az igazi szeretet feltétel nélküli.

Nekem már megszűnt az idő, így csak egy szempillantás, mire találkozunk!

Áldásom rátok: *Margit/Toncsi*

Budapesten, 2022. május 31-én,
17.50-kor.

Csend az intenzíven

Csak sejtmélységű emlékében jött elő az az óriási lárma, amit ő keltett születésekor. Az ő életét is, mint mindenkiét, végigkísérte az állandó meddő hangzavar. A sűrű történések mind-mind zajjal jártak. Csak néha, szinte percekre lett csend, de az is csak külső. A belső csendből nem jutott, vagy ő nem juttatott önmagának.

Most, hogy a saját lélegeztetőgépeinek monoton fűjtatását hallja, különös vágy fogja el a csendre. Még nem hat az altató, még magánál van. Lassú elkábulása régi emlékeket hoz elő.

Az iskolai szünetek zsvivaja, a ricsajozás. Majd nagy hallgatása, amikor apja este szomorúan megkérdezte:

– Gyermekem! Miért tetted ezt?

Amikor tinédzserként bulizott. Üvöltött a rock. S nemso-kára a hosszú hallgatás, amikor a lány megkérdezte:

– Úgy maradtam. Most mi lesz?

Azt az óriási csattanást tudná elfeledni, amit akkor hallott, amikor autóbuzsa a vonatba rohant, azt a nyöszörgő szót: – Segíts!! – Azt az érthetetlen csendet, amelyben utolsó útjára kísérték a falu iskolásainak felét.

Nem érti, hogy minden feszült zajt miért követi némaság.

Nem érti, most mi ez az egyre növekvő dübörgés. A monoton gépi szuszogást valami egyre erősödő morajlás váltja föl. Egyre erősebb,

szeretem a csendet

szeretem a csendet
amely mindig ajándékkal lep meg
olykor üzen valami nagyon szépet
máskor pedig nekem szegezi a vétkem
szeretem a csendet
amely felerősít mindent bennem
a jót amit majd még meg kell tennem
s a rosszat amit Isten már elfelejtett
szeretem a csendet
amelybe Isten annyi titkot rejtett
sok jövőbe mutató szent jelet
amelyre csak a holnapok csendje felel

Habos László

egyre nyomasztóbb. Már a tüdejét is összenyomja, egyre jobban préseli a mellkasát. Mikor szűnik meg végre? Mikor követi az életében megszokott csönd? Mikor...

Csend. Megérkezett a remélt, félbehagyott csend. Nagyon különös, mert úgy érzi, zuhan, s közben nem hallja az ilyenkor szokásos hangokat. Helyette más, ismerős helyzetek kérdéseit hall újra:

– Gyermekem! Miért tetted ezt?

– (Miért? Mert tetszett a padtársa órája, s ellopta tőle.)

– Úgy maradtam. Most mi lesz? – (Milyen könnyű volt kimondani: Oldd meg!)

– Segíts! – hallotta a gyermeki hangot a busz roncsai alól. – (S ő elszaladt!)

S ezekre most is csend felel. Maró, dübörgő csend. Elviselhetetlen, kínzó, égető csend, amit túlharsog a saját hangján elhangzó kérdés:

– Miért tettem meg ezeket? Miért nem próbáltam helyrehozni? Miért nem bántam meg legalább?

Pokolian égető, dobhártyaszagató csend!

Egy békés, szolid, meleg hangot hall:

– Fiam, örülök, hogy megjöttél!

– De Uram! Nem hallod ezt a szégyenteli hangzavart?

– Fiam, nagyon örülök neked!

Nemes Ákos